

Antoni Garrido

Joan de Besalú

Periodista, director del setmanari La Comarca d'Olot, llicenciat en filologia hispànica i professor de català, ha exercit la docència durant trenta-dos anys, president de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal de Catalunya, poeta i director teatral. És una persona en la plenitud de la vida, dialogant, observador, amb una gran cultura, carismàtic, amb molta mundologia, bon diplomàtic, bona simpatia, sensible, després, enamorat dels seus i un avi emotiu de veritat. La seva principal virtut...el diàleg.

No sabem els seus defectes, en tot cas podriem dir que: *el seu hobby és: viatjar. El seu plat favorit: l'arròs. La seva llengua predilecta: el català. El seu signe zodiac: el càncer. El color que més li agrada: el verd a la natura. El seu número de la sort: el 7.*



Com a periodista, com veus la gent gran?

Si deixem de banda les limitacions físiques que afecten més o menys totes les persones grans, la resta és un col·lectiu exactament igual com qualsevol altre. Hi ha gent de tota mena, bons i més bons, pacients i molt pacients, cultes i savis. Existeixen, però, unes característiques pròpies de l'edat. El fet de viure més anys augmenta la seva experiència i alguns l'aprofiten per mostrar-se més savis, més prudents i més bondadosos. La percepció que la vida s'escurça fa que les característiques personals es mostrin més accentuades: les virtuts i els defectes són ben manifestos i per tant trobem gent gran que són persones extraordinàries, discretes i atents. També n'hi ha que no tenen cap d'aquestes virtuts perquè no les havien tingut mai.

Crec, però, que la pregunta va més enllà d'aquesta apreciació personal i caldria parlar de la gent gran com un fenomen social sorgit a finals del segle XX. Gent gran eren aquelles persones sense horitzons dels quals calia tenir cura per procurar que tinguessin un bon morir. En allargar-se l'esperança de vida, l'estructura social vigent durant milers d'anys no serveix i cal cercar noves pautes de convivència. Només si ens fixem en la disbaixa que suposa haver de renunciar als coneixements acumulats per molts professionals, arribem a la conclusió que aquesta pèrdua la societat no se

la pot permetre. Es cert que la vida laboral té uns límits i en algunes feines l'estat físic i mental exigeixen una limitació. En altres es podria allargar, no per la conveniència econòmica, sinó per l'aprofitament d'experiències. És un debat que caldria mantenir obert.

1289 números de la revista setmanal La Comarca d'Olot, què significa aquesta fita?

Són 1289 setmanes de constant treball periodístic. Vint-i-sis anys de servei a una societat que ens torna amb la seva confiança, el treball i l'esforç que la redacció de la revista realitza. Personalment, em sento orgullós i satisfet per haver triat un equip de treball que ha permès aquesta fita única en el periodisme de la Garrotxa.

A més de periodista, director del setmanari, exprofessor, president de la premsa catalana, també poeta, què sents quan acabes d'escriure una poesia?

La poesia és la culminació estètica de la ment humana i per tant cloure aquest procés és creure que has arribat a la plenitud total. Personalment, jo que no sóc gaire exigent amb els altres, sí que ho sóc amb mi mateix i, quan acabo un poema, sento la impotència de no haver arribat a la perfecció desitjada. Així i tot valoro l'esforç i em sento reconfortat per haver-ho intentat.

OPEP, petroli, pot arribar a pertorbar l'economia mundial?

Pot pertorbar-la, però els pri-

mers interessats que no passi són els mateixos productors de petroli. Les alternatives energètiques són possibles avui i no es posen en marxa només per una raó: el petroli és, hores d'ara, l'energia més econòmica del planeta. Els productors de petroli saben que, en el moment que aquest no sigui competitiu, sorgiran noves energies que el desplaçaran ràpidament. Per tant haurem de creure que només els que volen desestabilitzar l'economia mundial hi estan interessats, però tant els governs com els que tenen petroli volen allargar la vida d'aquest producte tant com sigui possible i rendible. Van tibant la corda tant com sigui possible.

Cap on va la humanitat? Hi ha actualment una clara definició?

El pas d'un estadi cultural a un altre era al principi de milers d'anys; després va ser de segles; més tard va ser de dècades; ara parlem de les modes de primavera, estiu... que no tenen res a veure amb les de l'any passat. Des de fa un parell de dècades els coneixements emmagatzemats per l'home en un any és el doble del que teníem des del principi dels temps fins ara. Aquesta capacitat cognoscitiva ni es pot assimilar, ni es pot aplicar integració i per tant l'excés d'informació desestabilitza qualsevol societat. Actualment la tècnica no sembla tenir límit, i, a l'home que ha tardat milions d'anys per configurar-se genèticament tal com és, no se li pot demanar que